

Del PC al PC, al PC...

Dll, 27/10/2014

[Persona, Empresa i Societat](#)

A mí, parlar del PC encara m'evoca la referència a un partit polític. Per als meus fills i els meus alumnes, només pot significar la referència a un ordinador. Quan em dedico a la sociologia recreativa acostumo a dir que aquest és un resum sintètic del que va ser el segle XX: del PC al PC.

Del PC al PC. Més enllà d'organitzacions concretes i d'artefactes mentals, potser és el símbol d'una transformació de tarannàs i actituds, de maneres de veure el món i de situar-s'hi. D'un discurs que parteix de la preocupació social i de la sort dels empobrits a un discurs que remet primàriament a les capacitats i recursos personals. D'una perspectiva orientada a transformar el món a una tendència a veure el món des de la meva perspectiva. D'una actitud que es pregunta com contribuir a transformar el món a una actitud que cerca -a cop de click- el millor que m'ofereix el món. D'una preocupació per un futur que no veurem a una exigència de ho vull ja. I així podríem seguir. Però, per què hauríem de seguir en aquesta línia? Expressar-se mitjançant contraposicions és còmode, però no sempre fa justícia a la realitat. La vella tensió de veure i comprendre la realitat humana alhora des de la dimensió social i des de la personal segueix sent un repte a la nostra capacitat vital d'integració, encara que moltes vegades es concreti en un monument a la nostra capacitat mental de simplificació dualista. També és un repte per a la societat del coneixement. I, sobretot, per viure en, des de i per a un canvi d'època.

Cada època ens ha deixat termes i referències ètics fonamentals. Termes i referències que ja formen part del nostre patrimoni i del nostre ordit vital, i que no caduquen amb l'època que les ha vist néixer. Termes i referències que s'han configurat en diàleg amb les temàtiques, els reptes, les esperances i els sofriments crucials de cada moment històric. La meva modesta aposta personal és que una categoria ètica bàsica en la societat del coneixement serà la categoria de projecte. Una societat com la nostra, oberta, orientada a l'aprenentatge i a la generació de coneixement, viu de projectes. De projectes compartits. Projecte compartit, un nou PC per al segle XXI. El PC que necessitem avui.

Aprendre a construir projectes, a compartir-los i a comprometre's amb ells no requereix únicament desenvolupar tecnologies. Requereix també la capacitat de desenvolupar actituds i valors. No requereix únicament prendre decisions. Requereix també la capacitat de discernir i de comprometre's. No requereix únicament capacitat analítica. Requereix també la capacitat de donar significat i sentit. Però ni les actituds, ni els valors, ni el discerniment, ni el compromís, ni el significat ni el sentit ens vindran donats automàticament. Per a ells no hi ha manual d'instruccions, ni lloc on consultar, ni autoritat a la qual obeir, ni líder que conegui el camí i ens els mostri. Els aprendrem i aprofundirem en ells en la mesura que articulin els nostres projectes compartits i vertebrin el seu desenvolupament.

Aprendre a construir i compartir projectes no és una qüestió retòrica. És una qüestió pràctica, eminentment pràctica. Però no es redueix a objectius i resultats. Perquè tot projecte reflecteix i promou uns valors fonamentals, un model de

relacions personals i socials, una visió de l'ésser humà, una comprensió del que és qualitat humana. I d'això també cal parlar-ne. I sobre això també cal treballar.

Una ètica a l'altura del nostre temps hauria d'ajudar a comprendre un país, una organització, un itinerari personal -també un itinerari personal- com a projectes compartits, cadascun amb el seu registre propi i al seu nivell. En quina mesura els nostres països, les nostres organitzacions, les nostres vides personals, són avui projectes compartits?